

tes ühel ajal walguse ja tähtega on sündinud, tähendab üs aastasada palju wähem kui üs minut maapealses elus — hullus saatanas ta Portugali maad mööda ja läis nende wägewate kuningate õues, kelle käes maailma-walitsus oli.

Ühel suwedhtul, pilwed olivad walged kui peapiis-koppide riided, õht oli leige ja wainne, hullus kurat gitarre (månguriist) seljas Elisabethi lillerikkas ümbruskonnas. Ühe toreba loosi ette jäi ta mõtetes seisma! Ta nägi, kuidas looja mineja päikese wiimsed kiired püha tujusid müüride peal oma paistega kui krooniga ehtiswad ja kuidas widewiku warjud saladust täis altmaailma ruumides ülesse tõuswad.

Palloni peale astus noor ilus neitsi wälja ja waatas wäikeses lastwärgi pimedusesse. Silmadest oli näha, et ta oli nutnud ja tema näo peal olivad weel walu jäljed näha, aga palge peal wälkus kui hommikuheha ätitfelt, kui pehmed gitarre heale heliswad ja noor rüütel palloni peale astus, laulja ja laulik, suurte silmadega, mis oma armulise poole üles waataiswad. Neitsi naeratas. Pime oli juba ja siidist lõieredelit mööda tuli noormeest üles palloni peale, seal istuswad nad mõlemad kiwipingi peale maha suure Kristuse kuju jalgade ette ja, teine teisel täest kinni wõttes, kuulaswad õõ magusaid heali, tolle õõ heali, mis nii selge ja nii täis rahu oli, nagu hingebe isamaa.

Ta jälle oli kuulda palloni alt gitarre heali, imelaul ehmatas armastajaid. Ta lena rüütel lahwatand näoga, wälkuwa silmadega ja naerwa suuga hüüdis noortmeest palloni pealt alla kassiwõitlusele.

„Kas sa näed, mo armastatud õhkekuningas!“ hüüdis kurat, „ega see ilus neitsi sinu täneföödamega sugugi ühte ei sünni; waata aga tema kollaseid juukseid ja sa näed, et nad minu süsimusta hiustega wäga kollu sünniwad, tema punased huuled armastawad werega wärwitund kaitseriistu nagu mina neid lannan, ilus neitsi on minu päralt, herra üliõpilane!“ Noormeest wõttis ehmatand neitsi täest lõwaste kinni. Aga kurat pillas edasi: „Ära nuta nüüd, sa arg rüütel, sin ristteest lõrwale on rohiline peenar, mis niikasti waga tuibele kui ta sulle sunnwoodits sünnib, ja kui sa oma südant armulisele tahad jätta, siis ära ole sellepärast mitte mures: mina ise wiita ta temale ühes kannileste limbutusega ja pealegi weel

tuldlausi peal minu oma maitse järele ehitud. Sa saad tramentide pärast ära lürda, ma lasen sinu hinge tules tarastada ja tuhat turjawaimu laulab sulle suurt surmalaulu, nõnda et isegi wana Sumal seal üleweel taewas tadebaks läheb.“

Maria tõusis üles ja oma peigmeest Kristuse kuhu alla tõmmates, hüüdis ta: „Mine!“

Kurat jäi wait! — Elis pani ta walju healega naerma: Wuih, kuidas siin Jerusalemi järele lõhnab!“ ja kadus aegamisi õõ pimedusesse ära.

Kaua olivad mõlemad palwes põlwepeal maas Onnistegija kuhu ees, siis tõmbas peigmeest pühalikult pruudi juustest tuldõnõela, tõusis üles ja, kui ta tema südamele oli suud andnud, kirjutas ta nõela terawa otsaga mõlemad tähed M. ja A., Maria ja Antonio, kiwi sisse.

Saatanas ei jõuudnud ilusat neitsit ära unustada ja hakkas loosi ümber täima. Ühel õhtul, kui noored jälle palloni peal loos istuswad, läis üs lahti ja tõrge lastwaga isand seisis armastajate ees. „Sia!“ hüüdis tütarlaps ärdaste. Rüütel aga, kelle lannul kurat irwitades läis, tästis tütarlast wait olla.

„Kus tahad sa ennast üles puua lasta? küsis wõõras noortmeest lühidelt. Aga tütarlaps hakkas tema ümber kinni. „Sia!“ palus ta haledaste, „ta on Onnistegija ees minu abilaas, waata,“ ja seal juures näitas ta käega mõlemata tähtede peale Kristuse kuhu südame kohal. „Kratfi nad maha, rüütel!“ tästis kurat, „see ei ole muud kui surnud marmor!“

See filmapiigul sündis ootamata ime: tase tõstis Onnistegija oma läe ja kattis sellega warjates kirja oma südame kohal.

Ühe wanameest nuttis ja saatanas wälkis jälle. „Sa oled wõitnud!“ hüüdis ta, pani noorte inimeste täed kollu ja kadus siis õõpimedusesse ära.

Kui tähed hakkaswad lustumas, istus üs mees üfina risttee ääres; tema lõrwal seisis ülikus noormees. „Too neitsi oli mulle wäga meele järele!“ õhtas kurat; „aga ah — armastuse täigid ei õnnesta mul enam sugugi, ilus Imperia naerab minu üle ja ütles koguni, et mina olewat enese wana Sumalale ära müünud.“

„Naiske lora!“ trööstis ilus noormees ennast. „Suljad naiskerahwad on ammugi wana jumalatega surnud. Mehed on tänapäew unistajad ja mungad, armastajad